Ակէացին էր, որ զնայ ճանչցած վայրկենեն համարմունքն օր աւուր կ'աւելնար, տեսնելով նորա անշահասիրութիւնը, հայրենեաց եւ արդարութեան անձնուիրութիւնը եւ փառաց, եւ անձնդիւրութ եան արհամարհանքը:

Խնջոյքը կ'երկարէին, Յովնան ակնարկ ըրաւ Գուրգէնի, որ զինք թողու եւ գնաց իր սասնեցուոց քով իր խշտին ընկողմանելու: Իսկ Խոսրով՝ Սիւնի իշխանին կը զուարճաբաներ, կ'ընտանենար, որպէսզի իմանար գաղտնիքը այն հրեշտակին, որուն կենաց այնչափ եռանդով, փափագով գինի խմած էին նոյն օրը իրենց աղքատիկ եւ ձիւնեղէն սեղանին վրայ: